

בשנר

ידיעות קיבוץ הזורע - ג' בטבת התשע"ח - 21.12.2017

אז מה קרה ומדוע? | עמוד 4
מבט אל ההיסטוריה - 76 שנה לפרל הרבור

בניה ושיפוצים - על פי היתר בלבד | עמוד 6
הסבר על שינויים בחוק הבניה

לזכר | עמוד 8
משפחה וחברים נפרדים מדורון שפי

הפינה לשיתוף הציבור | עמוד 10
חדר הכושר החדש

שנה אזרחית מגיעה אל סיומה. הזמן חולף במהירות ואינני מצליחה להבין כיצד נגמרה לה עוד שנה. לפני כמה שנים, קראתי על שיטה שמטרתה להאט את תחושת הזמן החולף. עיקרה היה לעסוק בכתיבה יומיומית על אירועי היום שלך, כתיבת יומן, המאפשרת לך לעבד את האירועים פעם נוספת בתודעה וכך "למצות" את הרגעים שחלפו ולחקוק אותם בזיכרון בצורה יותר חזקה.

אני לא יכולה להגיד שניסיתי לכתוב בצורה יומיומית, אבל כבר יותר משנה אני כותבת את הטור הזה כל שבועיים מחדש והמסקנה שלי ברורה, זה לא פשוט לא עובד! קשה לי להאמין שהסיבה היא התדירות הנמוכה, גם לכתובה של שבועיים אמור היה להיות אפקט מסויים – אבל כמו שגדולים ממני אומרים, אמור זה שם של דג ובאלי זו באינדונזיה.

הקיבוץ סוער כמרקחה בימים אלו, שלום עכשיו, אם תרצו, מילואימניקים בחזית ששברים או לא ששברים אותנו אבל כמובן ששברים שתיקה. קשה לי לגבש דעה מה הגבול שבו השמעה של דעה הופך ללא לגיטימי אך ברור לי כי יש גבול שכזה. מאוד הייתי שמחה אם יהיו חברים שירימו את הכפפה, או האפוד, משני צידי המתרס, ויכתבו לעיתון את ההתרשמויות שלהם בעקבות שני המפגשים הטעונים שיהיו עד לפרסום המגזין הבא.

אני שוב פונה לחברים ולבעלי התפקידים בפניה הקבועה – תכתבו! כן אני נודניקית, אני יודעת. אבל הברירה היא להמשיך לנדנד או להרים ידיים, ואת זה אני משאירה בינתיים לחיילים או לפלסטינאים מהפסקה הקודמת. וכל אחד יוכל לפרש הרמת ידיים כראות עיניו.

שתהיה לכולנו שנה אזרחית טובה ושבת שלום,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

המערכת: נעה אלבוחר, אליאב פרייס, שלמה גלזר, תומר גרוס, שמעון שתיל, משה כהן, שבתאי פרידמן, דליה הרפז, לי מרקוביץ', צוות הארכיון, יעל כרמי, דני נהב, ספי מנור-פלג, ריימונד אליס

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: שבתאי פרידמן

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחריותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

איסוף רהיטים משומשים ומיותרים לטובת תערוכה

המוזאון יארח בחודש מרץ תערוכה של האמנית שרון גלזברג, אמנית קהילתית.

שרון מעוניינת לבנות עבודה שעוסקת בסיפורים מהקיבוץ ובנויה מרהיטי עץ ישנים שמקורם בקיבוץ למיצב שתבנה.

כל מי שמעוניין להיפטר מרהיט העשוי מעץ, גם רהיטים מפורקים ולא שמישים, מוזמן להביא אותו לפינה שמיועדת לכך ליד הסדנה של אלישע. לעזרה בפינוי רהיטים גדולים, ניתן לפנות לרן סולמון שהסכים לעזור בפרויקט.

נודה מאד לכל פריט ריהוט שיתקבל ואם אתם מעוניינים לספר לשרון על ההיסטוריה של הרהיט - היא תשמח לשמוע במייל sglazberg@gmail.com או בטלפון 054-3066522

בתודה,
צוות המוזאון

לנו זה איכפת, האם גם לכם???

אנחנו, קבוצה קטנה של נשים (קטנה מידי לדעתנו), הגענו להבנה שאי-אפשר יותר לשבת בבית ולהתלונן על מה שקורה במדינה, אלא יש לצאת מהבית ולהצטרף למחאת הציבור המודאג, אשר יוצא כל שבת להפגין נגד השלטון המושחת שמנהל היום את המדינה שלנו. הרחקנו עד שדרות רוטשילד בתל-אביב, וכעת התקרבו לאזורנו והצטרפנו להפגנה המתקיימת כבר כמה שבועות בעפולה. כל מוצאי שבת בשעה - 19.15 אנחנו נוסעות לעפולה, (סביב שעה - 21.00 אנחנו שוב בבית).

מצפות ומקוות לפגוש בשבת הקרובה חברות וחברים נוספים, המודאגים כמונו, אשר יצטרפו להפגנה!!!!!!!
נעמי שו, נחמה, דבורה ב.ד., מרים ג. ושולמית ש.

ברכות חמות לגלי צור

על זכייתה בפרס ספורטאית מצטיינת של ראש מועצת מגידו לשנת 2017!

ברכות חמות לרון אליס

על זכייתו בפרס ספורטאי מצטיין של ראש מועצת מגידו לשנת 2017!

4 | אז מה קרה ומדוע?

76 שנים לפרל הרבור

5 | מעגל נשי, מה זה?

עדכון הבניה בבית הספר פלגים

6 | תיקון לחוק הבניה - על פי היתר בלבד

7 | עדכון הבניה בשכונה החדשה

8 | לזכר

נפרדים מדורון שפי - חברים ומשפחה

10 | הפינה לשיתוף הציבור

חדש הכושר החדש / תומר גרוס

תקנון השימוש בחדר הכושר

11 | ברכות יום הולדת לחברי גש"ר

ציור של ריימונד אליס

12 | יצירה מקומית

אוטריווין ואוגמנטין ביקנעם / יעל כרמי

13 | מתנות קטנות

לי מרקוביץ' מאחלת מזל טוב לילידי החודש

14 | תרבות ופנאי

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

איורים / שבתאי פרידמן

15 | היה היה

פינת הארכיון של קיבוץ הזרע

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם רונית זינגר

אז מה קרה ומדוע? (מבט קצר להיסטוריה) / שמעון שתיל

76 שנים להתקפה היפנית על Pearl Harbour

(עדיין לא על גרמניה). המשק נכנס לכלכלת מלחמה, השקעות עתק, ועד מהרה היא בנתה, שיפצה, ושיכללה את צי האוקיינוס השקט (שנושאות המטוסים שלה ממילא לא היו בבסיס בעת ההתקפה) ואת כל הצבא האדיר. המאורע השני היה ששלושה ימים אחר כך, ב-11 לדצמבר 1941, גרמניה הכריזה מלחמה על ארה"ב! שימו לב, לא ארה"ב הכריזה מלחמה על גרמניה, (לא בטוח שהיה לכך רוב בקונגרס אפילו לאחר מה שקרה) אלא להיפך, גרמניה הכריזה מלחמה על ארה"ב. למה היטלר נהג כך ביוהרת? הנה, אחת החידות הבלתי פתורות של ההיסטוריה שלא מצאתי לה תשובה עד היום!

מאז היה צריך להיות ברור, כי המערכה הגדולה תוכרע בסופו של דבר לטובת בעלות הברית. אמנם עוד היו הצלחות אדירות למדינות הציר. בקיץ 1942 רומל הגיע לגבול המצרי ואיים על ארץ ישראל. היפנים כבשו את דרום מזרח אסיה. הצבא הגרמני הגיע עד לנהר הוולגה ויחידת קומנדו שלה הניפה את דגל צלב הקרס על פסגת הר האלברוז, הגבוה שבהרי הקווקז. אך בסתיו אותה שנה המטוטלת החלה לנוע בכיוון ההפוך: נצחון בריטי באל אלמיין, פלישת האמריקאים לצפון אפריקה, ומעל לכל, סטלינגרד! היטלר לא יכל לעמוד מול הכוח הכלכלי

והצבאי האדיר של ארה"ב, נגד הציים הימיים המשולבים של אנגליה וארה"ב, ונגד חיל היבשה החזק בעולם, זה של בריה"מ. הנצחון היפני בפרל הרבור, יהירותו ובטחונו העצמי של היטלר "הכל יכול", הבשילו פרי באושים, מפלה במלחמה.

אדמירל יפני (שמו הקשה לביטוי שמור במערכת...) קבע אח"כ, בחוכמה שלאחר מעשה, כי: "בפרל הרבור זכינו לניצחון טקטי אדיר שהביאה למפלתנו במלחמה". צ'רצ'יל, שניחן בראיה פוליטית חדה ומרחיקת ראות, לא היה זקוק לחוכמה שלאחר מעשה. הוא חזה כי הזרעים שנזרעו בפרל הרבור יניבו את הפרי ולכן אמר: ניצחנו!

ב-7 לדצמבר 1941 הנחיתו שש נושאות מטוסים יפניות התקפת פתע רצחנית ומוצלחת על בסיס חיל הים האמריקאי בפרל הרבור אשר באיי הוואי. ההתקפה השמידה כמעט את כל הצי האמריקאי באוקיינוס השקט: נפגעו או טובעו 18 אוניות מלחמה ביניהן 6 אוניות קרב ענקיות, הושמדו או נפגעו מעל ל-300 מטוסים. העולם הזדעזע, יפן חגגה, ארה"ב נכנסה לחרדה מפני התקפה על החוף המערבי שלה. היטלר ומוסוליני צהלו.

אז למה צ'רצ'יל, בהיודע לו על ההתקפה הגיב במילה "ניצחנו"? מי צדק, הוא או היטלר? הוא או דעת העולם? כדי להבין זאת צריך כמה מילות הסבר להבהרת הרקע:

אירופה, מאז שהיטלר כבש ב"מלחמת בזק", ה-blitzkrieg) את כל מערב אירופה באביב 1940, אנגליה נשארה בודדה במערכה. כשגרמניה התקיפה באותה שיטה

את בריה"מ ביוני 1941, הם זכו להצלחות התחלתיות מזהירות. בסתיו אותה שנה הנאצים הגיעו למרחק 80 ק"מ ממוסקבה. (שם נעצרו, אך זה כבר שייך לסיפור אחר...).

ארה"ב הייתה מנועה מלהצטרף למלחמה, למרות רצונו העז של הנשיא רוזוולט. היתה בה התנגדות מושרשת מלהתערב "בעסקי העולם הישן", במיוחד מכיוון שזכר מלחמת העולם הראשונה, על קורבנותיה העצומים והאכזבות

מההסדרים שבעקבותיה לא נמחקו מזיכרון הציבור. במערכת הבחירות של 1940 רוזוולט נאלץ להכריז פעם אחרי פעם שהוא אינו "מחרחר מלחמה". הוא נשבע חזור וחזור שהוא לא יערב את המדינה במלחמה האירופאית. (ממילא לא היה לו הרוב הדרוש לכך בקונגרס). הוא העניק סיוע מסויים, שלח נשק וחומרי גלם, אך להלחם לא יכל כי ידיו היו קשורות. היטלר, שהבין את מצבו, נתן הוראה לצוללות שלו שלא לפגוע באוניות אמריקאיות בשום אופן, כדי לא לתת לרוזוולט תואנה.

ואז קרו שני אירועים: האחד, המכריע, היה ההתקפה על פרל הרבור שלמחרתה ארה"ב הכריזה מלחמה על יפן

פרל הרבור, אוקטובר 1941, כמה ימים לפני המתקפה

ספינת 'אריזונה' של ארהב בזמן המתקפה

מעגל נשי - מה זה? / משה כהן

כן, מה זה צריך להיות אני תוהה? נתבשרנו על הרצאות פעולות תרבות שמוזמנות אליהן נשים בלבד. האמנם? מה אלה הרצאות שקשורות לטיפוח עור הפנים של האישה והגברים מקומם לא שם. מאיזה התנחלות של כיפות סרוגות הבאתם את הרעיון הזה? במצוות הרבי מגור, או איזה אדמו"ר אחר? מה אנחנו בבני ברק או ירושלים או אלעד...? המארגנות המזמינות למעגל הן, דפנה ועודדה. הגברים לא יבואו בקהלינו. אין ספק שהדברים נובעים מכוונות טובות ורצון להעשיר את התרבות אך לדעתי התפספס כאן משהו מהותי.

התנועה הקיבוצית השומר הצעיר, והקיבוץ הארצי מראשית קיומם, חרתו על דגלם את שיווין ערך האדם. נשים וגברים קידשו בעבודה קשה בחקלאות, בתרבות, את השוויון הזה. והנה בשנת השמונים לקיבוצנו שכחנו ערכים אלו וחזרנו להתנהלות של זמנים עתיקים שפסו מן העולם.

גם אני רציתי לשמוע את ההרצאה האחרונה, אבל בפירוש לא הוזמנתי, זה היה רק עבור מעגל נשי. כיצד אעז לפרוץ למעגל הזה? חשבתי להיכנס בהתחלה ולהקים מהומה, ולשאול איזה מן אירוע זה? אבל ידעתי שבסוף אני עצמי אצא משם מבויש... אז ויתרתי.

מה יהיה נושא המעגל הבא? אולי נסיעה להשתטח על קברי הצדיקים בגליל, או ביקור בנתיבות לשמוע הרצאה על קמיעות ונישוקי מזוזות...

אולי גם להקים מחיצה בחדר-האוכל למנוע, לשמור נגיעה....

תגידו חברות יקרות לא רעדה ידכם כאשר כתבתם מעגל נשי? במחשבה נוספת, אולי זה לא כל כך מתאים לנו? לא כל מה שנעשה אצל אחרים ראוי לאמץ. ממתי יש אצלנו אירועי תרבות לנשים לחוד ולגברים לחוד? אשמח שתתבצע חשיבה מחודשת על הנושא, ותשנו את הנוהג.

* את תגובתן של מארגנות פעילות המעגל הנשי נביא בגיליון הבא

עדכון הרחבת בית ספר פלגים

/ אליאב פרייס

בית הספר יורחב לאזור שבין בית הספר הקיים לאולם הספורט. הבניה החדשה תכלול:

1. 2 מבני לימוד שכבתיים הכוללים 3 כיתות, מרחב מוגן וחדרי ספח.
 2. מבנה מנהלה חדש.
 3. תוספת מרחבים מוגנים למבנים קיימים.
 4. חצר מרכזית רחבה חדשה אשר תצטרף - ע"י הורדת חלק מהבוגנביליות, לאזור הדשאים פתוח מול בית 'ענבלים'.
 5. אופציה לתוספת מגרש ספורט (קט רגל).
- כמו כן, יכלול הפרויקט מספר מהלכים במבנים קיימים כגון הסבת חדר המורים הקיים לכיתת מדעים.

אזור ההרחבה בתחום רצועת כביש 66 הישן רווי ב'כל טוב' תשתיות מקומיות ואזוריות. מזה חודשים מספר, מתקיימות בשטח עבודות פיתוח הכוללות הסדרה של תשתיות אלו בכדי לאפשר את הבניה. המהלכים כוללים בין היתר:

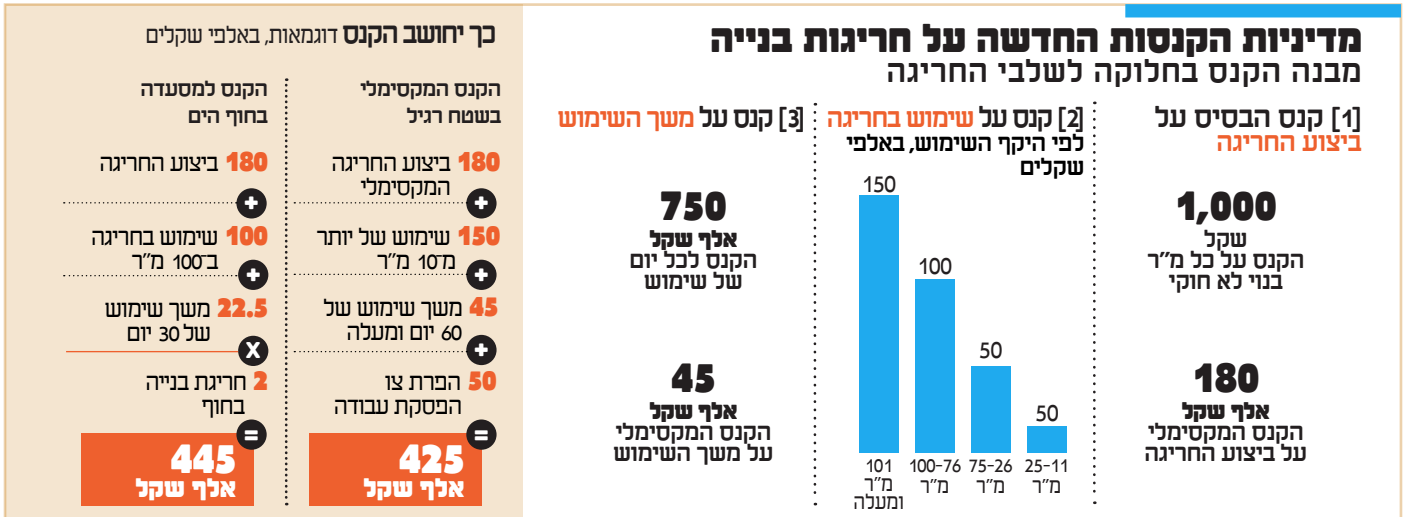
1. הסבת תעלת ניקוז מצפון לכביש לצינור מוטמן. לצורך מתן שיפוע מתאים נערכה גם הנמכה מקומית בקטע של נחל השופט.
2. הסדרת תעלת הניקוז שמדרום לכביש.
3. ביטול קו המתח הגבוה בתחום בית הספר והטמנתו בתוואי עוקף אולם.
4. שינויי בקווי המים והביוב באתר.
5. העתקת קטע כביש 66 מסביב לאולם והמשכו בתואם לתב"ע הזורע דרך גשר נחל השופט מאחורי בוסתן אמנון פלד עד חיבור לדרך עוקפת שיכון ל"ו.
6. העתקת השער בין הזורע למושבה יקנעם ושינוי תוואי הגדר ההיקפית של בית הספר.

תכניות המבנים יצאו למכרז קבלנים מטעם המועצה, לצורך בחירת קבלן נבחר מבצע. כתואם להחלטת ו. תכנון של הזורע - הבניה עצמה, המבטלת כאמור קטע מכביש 66 הישן, תוכל להתבצע רק לאחר השלמת הסדרת תוואי הכביש העוקף חדש, אשר יאפשר המשך תנועה לשכונות המערביות של הזורע.

בניה ושיפוצים - על פי היתר בלבד / שלמה גלזר

לרוב אנחנו משתדלים שהחומר המופיע ב"בשער" יהיה חומר מקורי, ולא יחזור על פרסומים מהאתר. זאת כדי לשמור על רלוונטיות העיתון ועניין הקוראים בו. הפעם, לאור בקשה מיוחדת של שלמה, אנו חורגים מנוהג זה מפרסמים חומר שכבר הוצג, בגלל חשיבותו.

הרחבת האחריות על נושא משרה בתאגיד
 תיקון 116 מטיל חובה על נושא משרה בתאגיד "לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירות. בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו". כאשר נעברה העבירה בידי תאגיד או בידי עובד מעובדיו, חזקה שנושא המשרה הפר את חובתו זו. הנטל מוטל על נושא המשרה להוכיח כי "עשה כל שניתן כדי למלא את חובתו". כלומר תיקון 116 מחמיר את האחריות החלה על נושא משרה.

עבירות הבניה והשימוש
 החוק אף מחמיר וקובע, כי ביצוע עבודה על פי היתר שאינו תואם תכנית או שימוש על פי היתר שאינו תואם תכנית, מהווים עבירות פליליות במילים אחרות קבלת היתר אינה מקנה חסינות מפני הליכים פליליים במקום שההיתר אינו תואם תכנית. יש לזכור שהאחריות בפלילים על פי חוק התכנון והבניה הינה אחריות קפידה ומשכך לא נדרש להוכיח כוונה לעבור עבירה.

הרחבת סמכויות האכיפה
 החוק מעניק סמכויות אכיפה רחבות יותר לגופי האכיפה המקומית והוא כולל הוראות אשר נועדו לצמצם את האפשרות להותיר על כנה בנייה ושימוש בלתי חוקיים למשך פרקי זמן ארוכים.

כך למשל: בשונה מן המצב כיום, תוקפו של צו מנהלי להפסקת עבודה או שימוש אסורים שהוצא על ידי רשויות האכיפה לא יהיה מותנה באישורו על ידי בית המשפט.

החמרת הענישה
 החוק מחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות לפי חוק התכנון והבניה, ובפרט מחמיר בענישה הכלכלית ומאפשר קנסות גבוהים (להכפיל ולשלש) על מבצעי עבירות תכנון ובניה

לחברות וחברים שלום,
 כנסת ישראל החמירה מאד את החקיקה (קנסות וכתבי אישום פליליים) בכל הנוגע להיתרי בניה והקפדה על חוקי הבניה והתכנון. חוק זה מחייב ביתר שאת הקפדה על הכללים שעיקרם הוא שלא בונים מבנה חדש או משפצים מבנה קיים ללא קבלת היתר בניה כחוק, ושהבנייה בפועל תואמת את ההיתר שניתן. אנו דורשים מכל החברים לקחת חוק זה בחשבון ולפעול בהתאם. לא תתאפשר בניה ללא היתר בניה כחוק.

חברים שיחליטו לבנות באופן לא מוסדר וללא היתרים, צריכים לקחת בחשבון כי עלול להיות לכך מחיר כבד - הן להם ברמה האישית והן לקיבוץ כתאגיד. לכן, אנו חוזרים ומזכירים כי כל מי שמתכנן בניה או שיפוץ מתבקש להביא את התוכניות לוועדת תכנון, לקבל את אישורה, ואח"כ להמתין בסבלנות למתן היתרי בניה כחוק (זה לוקח זמן רב ומחייב תשלום), ואח"כ לבנות בדיוק לפי ההיתר שקיבל.

להלן תמצית תיקון החוק
 בניה בהיתר ועפ"י חוק - בלבד. הכנסת אישרה חוק המחמיר מאד את הקנסות והגשת כתבי אישום פליליים כנגד הבניה ללא היתרים כנדרש בחוק.

עיקר השינויים בחוק החדש
 סמכויות מנהליות נרחבות להפסקת בניה, הפסקת שימוש והריסה.

- הגבלת סמכות ההתערבות של בתי המשפט.
- החמרת העונשים (מאסר, קנס).
- הרחבת מעגל הנאשמים.
- הצנחת הפיקוח הארצי מעל לוועדות המקומיות.
- עריכת סקרים מתמידים על בניה ושימוש לא מוסדרים.

על ידי מפקחים שיוסמכו לכך.

את החוק הקיים יחליף הליך מנהלי שבמסגרתו יוכלו רשויות אכיפת החוק לקנוס את עברייני הבנייה באופן מדי. בנסיבות מסוימות, עשויות קנסות אלה להצטבר ולהגיע ליותר ממיליון שקלים.

גובה הקנסות

התקנות מבחינות בין שני סוגים מרכזיים של עבירות בנייה – עבירת ביצוע ועבירת שימוש.

על עבירת הביצוע, ייקנס העבריין ב- 1,000 שקל על כל מ"ר שנבנה שלא כחוק, עד למקסימום אפשרי של 180

אלף שקל. בקרקעות המוגדרות על ידי המדינה כרגישות במיוחד, אשר הבנייה הלא חוקית מונעת את פיתוחה, צפוי הקנס להיות כפול – 2,000 שקל לכל מ"ר בנוי עד מקסימום של 360 אלף שקלים. התעלמות מצו הפסקת עבודה תשית על העבריין קנס נוסף של 50 אלף שקל.

לכך יתווסף קנס שימוש, אשר ניתן גם הוא בהתאם להיקף העבירה, עד למקסימום של 150 אלף שקל בקרקע "רגילה", ומקסימום של 300 אלף שקל בקרקעות רגישות. כפל קנס יושת גם במקרים שבהם העבריין אינו אדם פרטי אלא תאגיד. בית משפט רשאי לתת לתאגיד קנס פי שלושה. אך כשהעבירה משמשת למגורים, ייחתך גובה הקנס בחצי.

עדכון בניית השיכון החדש / אליאב פרייס

פרוייקט הבניה של 30 היחידות המתבצע עתה הינו ייחודי בהזורע, בשל צירוף של היקף הבניה בו זמנית ורמת השונות בין כל דירה ודירה (אדריכלות, קונסטרוקציה, חשמל, תקשורת, מים, אינסטלציה, ארגון הדירות...). הדבר מחייב מערכת ניהול ושליטה מורכבת בכל המישורים – תכנון, ניהול, בניה ופיקוח.

לשמחתנו, על אף מורכבות זו, הבניה מתקדמת עד כה בקצב יפה מאוד וללא בעיות מיוחדות. הקבלן מפעיל צוות עבודה נרחב, כאשר מהלך הביצוע מתקדם מכיוון מזרח למערב (כלומר – מהשער לכיוון הוואדי). לצערנו ושמחתנו כאחת – גם השנה השחונה עד כה, 'תורמת' לקצב העבודה המהיר באתר...

עד כה נקדחו יסודות מרבית הבתים. בתואם לסקרי הקרקע המקדימים, עם הקידוחים אכן נמצאים בכל המבנים מי תהום בעומק של כ- 5-6 מ'. ביצוע היסודות מתבצע אפוא בהתאם, לפי שיטה המתאימה לעבודה בסביבת מים. במקביל, מבנים רבים צומחים במהרה מעל פני השטח וניתן לראות כיצד נוף השטח משתנה מיום ליום...

ההסכם עם הקבלן כולל השלמת כל הפרוייקט ב- 18 חודש מיום תחילתו (כלומר, בעוד קצת מעל שנה מעתה), ומסירת הבתים הראשונים כבר בתום הקיץ הקרוב.

פועלים במרץ להמשך פרוייקט מוצלח.

לזכר

דורון שפי

5.12.2017 – 22.5.1945

אבא,

רציתי להגיד לך תודה.
תודה שהראית לי מה חשוב באמת.

אני חושב שהתקופה הזאת הפגישה אותי עם חלק מהפחדים הכי גדולים שיש, לפחות לי. גם המחלה הארוכה הזו, וגם לסעוד מישהו כ"כ קרוב לליבי, ועוד במשך שנתיים, אלו דברים שלא יכולתי להעלות על הדעת שנשרוד - אתה, אנחנו כמשפחה, אני. אבל הראית לי כמה זה נכון וטבעי פשוט להיות שם לידך, ואני גאה במשפחה שלנו, על החוזק, על הביחד, ועל כך שנלחמנו כל יום איתך יחד, יד ביד, במשך תקופה כה ארוכה.

ואתה, עם שקט כזה מופתי. אפילו לא ביקשת דבר. ללא מילים. לא משנה כמה קשה. גם ככה נהגת לתת, בלי מילים, בשקט מופתי. כמו כשסעדת את הוריי למופת, ככה זכינו להיות איתך ועבורך. להיות איתך במשך שנתיים, במצבים בלתי אפשריים.

זה כ"כ לא הגיע לך, הסבל הזה. אבל כ"כ כן מגיע לך, דווקא כמי ששקט וטוב ומופנם, ולא דורש ולא צועק, לקבל כ"כ הרבה חום ואהבה, ולהיות מוקף באנשים שאתה אוהב עד הרגע האחרון שלך. למרות כל התופת שעברת, נשארתי עם השקט והתמימות ואפילו ההומור המדהים שיחודי רק לך. והעיניים הירוקות שלך, שהן ממש חידה. לעולם לא אדע מה מסתתר מאחוריהן. לא מתלונן אף פעם, לא כועס, עם כוחות עצומים.

כשהייתי קטן ציפיתי לימי זיכרון כדי להיות איתך, זה היה יום קשה לך, איבדת כ"כ הרבה במלחמות... ומדי פעם בטקס התגובה לך דמעה בקצה העין. זה היה רגע חזק. לראות אותך בוכה, לנסות להבין את העיניים האלה.... זה היה יום שהרגשתי בו רצון להיות איתך קרוב, להרגיש איתך יחד. כך, גם במהלך המחלה - ציפיתי שתבכה, שתשבר, שתכעס, אבל לא. שמרת על השקט הזה שכ"כ ייחודי לך.

היית לוחם בצנחנים. 65 צניחות" תמיד התגאית. מלחמות רבות, אבל למלחמה האחרונה, לצניחה האחרונה, אף אחד לא הכין אותך.. אבל גם איתה התמודדת בגבורה רבה. במין שקט כזה. וכל זה מאחורי עיניים ירוקות, עמוקות ושקטות שלעולם לא אבין עד הסוף.

תודה שלימדת אותי ואת כולנו, על אומץ, על נתינה, על

אחי היקר,

דורון, גדלנו יחד בבית חם ואוהב לא חסר לנו דבר. הרווח בשנים בינינו התבטא בזה שאתה בגרת והתגייסת כשאני הייתי תלמידת תיכון עדיין. תמיד הסתכלתי עליך בהערצה - החייל יפה התואר עם הכומתה האדומה והעיניים הירוקות. כל כך מרשים היית. ההורים היו מאוד גאים בכך למרות שדאגו תמיד. תמיד אמרת "הכל בסדר!" וחייכת את החיוך המבויש שלך.

היית בעל ואבא לדוגמה שממש הערצתי. אהבת כל כך את שלומית והילדים ודאגת להם תמיד.

לא היה גאה ממך בנכדים המקסימים שנולדו לכם. היית תמיד אח מסור ותומך למרות שלא תמיד הסכמת עם הבחירות שלי בחיים. במבט לאחור כמובן שצדקת! תנוח עכשיו, מגיע לך השקט והשלווה. אנחנו פה נישא את זיכרוןך עמוק בלבנו לעד. קח עוד חיבוק חם ומאוד אוהב מאחותך שכבר מתגעגעת.

היה שלום דורון אחי יקר שלי, תנוח על משכבך בשלום, מיה

אבא,

דבר ראשון תודה, על מי שהיית, על מה שאתה. כמה מילים מרכיבות את אישיותך: איש טוב, נקי, פשוט, מדויק, אכפתי. כל כך מודים שזכינו באבא כמוך. כמה סבלנות תמיד הייתה לך, כמה פשטות. כמה הכלה וכמה אהבה.

אבא, סבא, בעל, איש משפחה נהדר ואוהב. עצוב עבורנו הפער בין הטוב הנקי והפשוט שלך ובין השנתיים האחרונות. ההתמודדות הכמעט יומיומית שלך ושלנו כמשפחה. כולנו היינו חלק מהמערכה. המערכה על החיים שלך. ובלי תהיות ושאלות היה ברור - אנחנו איתך - בכל רגע זמן ומצב. ודווקא שם בשקט ובשחרור ראינו דורון שיודע לבקש ולהכיל אהבה. ולמדנו כל כך הרבה ממך ואיתך.

אבא יקר אוהב שלנו,

אוהבים לתמיד,
המשפחה

אהבה, על צניעות, ועל טוב לב עצום. אמא, חשוב לי להגיד גם לך תודה ענקית, על המלחמה האדירה שעשית. ממש יצאת מגדרך כדי להילחם וכדי שיחלים ויחזור לעצמו, ולא ויתרת על החיים, גם בצל המוות. בזכותך אפילו הספקנו שלושתינו לכבוש את יערות גרמניה היפים ביחד עם אבא לפני כחודשיים - טיול שעשה לו כ"כ טוב ונתן לו שקט בתוך הטירוף הזה. אחיות יקרות שלי, תודה על שהייתן ימים כלילות, למרות עבודה וילדים ויחד עשינו זאת כיחידה אחת חזקה, ואני בטוח שכך אבא רצה, ואני שמח שזכינו לך, ואוהב אתכן מאוד.

אבא, שתדע שאני לא זוכר רק את המחלה הארוורה הזו, יש כ"כ הרבה דברים שעשו את מי שאני היום שהם חלק ממך ועכשיו ממני. אני זוכר איזה אבא מדהים ומיוחד היית לי, ואיזה סבא מדהים היית לנכדך. כמה אהבת נתת, כמה תמיד רצית לעזור, לעבוד קשה, ולעשות דברים כמו שצריך. אני זוכר את הטיולים. כמה טיילתי איתך ועם אמא. כמה אהבה לטבע קיבלתי מכם. אלפי קילומטרים יפהפים של חוויות, שלכם כזוג, ושלכם איתי, בארץ ובחצי עולם.

שלשום בערב, שהחזקתי את ידך בשביב אחרון של תקווה, לחשתי לך, שאני תמיד איתך, ואני רוצה להמשיך ולטייל איתך ולכבוש הרים, גבעות, ימים ואגמים. אז בצער רב, זה כבר לא יהיה איתך, אבל אתה תהיה איתי בכל המסע הזה, ואני מבטיח להמשיך ולטייל, עם אמא ולחוד, ולכבוש עוד הרבה הרים וגבעות, תמיד איתך בלב.

כשהייתי קטן, היה לנו מין טקס כזה לפני השינה. היית שר לי את השיר על הפילפילון שלא ידע לצעוד, ואת שיר היקינטון, ואז היית נושק לי על המצח אומר לי את המשפט הבא:

"טוב תלין, יבש תקיץ, חלומות פז".

כל לילה. תמיד. טקס שכזה.

שלשום, כשנשימתך נהייתה כבדה, חיבקתי אותך, נשקתי לך במצח ואמרתי לך כמה אני אוהב אותך וכמה אתה אבא מדהים ומיוחד. וסיימתי עם המשפט אותו אמרת לי כל לילה, ואותו אומר לך עכשיו:

"טוב תלין אבא, חלומות פז!"

תנוח על משכבך בשלום! אוהב אותך תמיד!
ניס.

המון קבוצה, מעט הורים ומשפחה. טיילנו, שיחקנו משחקי כדור ותופסת, וכל החיים לפנינו. היינו קבוצה גדולה. 21 ילדים שנולדו עם תום מלחמת העולם וילדותנו הייתה ילדות מאושרת. אתה דורון, היית ילד יפה וטוב לב. אהוב על כולנו. היית חבר. חבר של כולם. כשבגרת והיית לאיש - נשאר אדם טוב ואהוב, חרוץ ואוהב חיים. ואז פגשת את שלומית. יחד בניתם משפחה, משפחה גדולה ויפה. זוהר, כרמית, ענבל וניסן. שמחה ואושר גדול. לצד העבודה וחיי השגרה - היה לכם, לך ולשלומית תחביב נהדר ומאתגר: טיולים. טיילתם בכל מקום בארץ, וכמעט... בכל העולם. רק לאחרונה חזרתם מטיול ביער השחור - חזרת מאושר. ולשאלתי ענית שהקלת על עצמך מעט. ניסן נהג, וכך יכולת להנות גם כשהמחלה כבר שוכנת עמוק בגופך.

ניסית להמשיך, לא ויתרת: טיולים, הצגות, וסרטים. כל מה שאפשר לקחת מהחיים, כל זמן שאפשר. עד שלא יכולת עוד. משפחתך המסורה והאוהבת ליוותה אותך עד הרגע האחרון. אין מילות נחמה. ואולי הנחמה היחידה

היא שתם הסבל.

משפחה גדולה ויקרה - שלומית, הילדים והנכדים, מיה אחותך האוהבת - אתכם אנחנו בצער עמוק.

אהבה וחיבוק,

תרצה

לזכרו של דורון / עליזה רוס

כשבועיים חלפו מאז נפטר חברנו דורון. את דורון אזכור כילד, כנער ומבוגר שקט וצנוע, טוב לב ונאה. לעיתים אפשר היה לשמוע ממנו הערות הומוריסטיות, הכל בשקט ובצניעות.

זכור לי שבאחד מחגי פורים הלבישה אותו אורה אמו בתחפושת של ילדה. כשהיינו בחברת הילדים היה דורון מיווד עם רני מרכס, שניהם היו חברים טובים שלא זו אחד מהשני עד שנדמה היה להם שהם קרובי משפחה. אחרי מותו של שמוליק יבין, סיפר לי דורון שהיה כותב איתו לעיתון של המוסד. דורון היה זה שמקפיד על הסדר והניקיון והיה מסור ונאמן למה שלקח על עצמו.

דורון התעניין בספורט ולקח חלק בנבחרת כדורסל של המוסד וכן השתתף בנבחרת כדורסל של הקיבוץ. עצוב לנו על לכתו של דורון והוא יחסר לנו מאוד.

יהיה זכרו ברוך.

תקנון לחדר כושר

- * חדר הכושר הינו מתקן ציבורי לשימוש חברי הקיבוץ ותושביו.
- * השימוש בחדר הכושר מחייב אישור רפואי חתום.
- * אין להתאמן לבד בחדר הכושר.
- * השימוש על אחריות המתאמן בלבד.
- * הכניסה לחדר הכושר היא באמצעות כפתור "קאר-לוג". משתמש אשר מעוניין להתאמן בחדר הכושר יציג אישור רפואי חתום לתמיר שני כתנאי לקבלת הרשאה.
- * השימוש בחדר הכושר כרוך בתשלום "מנוי" חודשי בגובה 50 ₪.
- * החיוב מתבצע באמצעות כפתור "קאר-לוג". גם כניסה חד חודשית מחויבת במלוא הסכום. תשלום זה מיועד לתחזוקת המקום ושדרוגו.
- * אימון קטינים (מתחת לגיל 18) יהיה בליווי מבוגר\הורה\מדריך מוסמך בלבד.
- * חובה להתאמן עם ביגוד ספורט ונעליים
- * יש להשאיר את המקום נקי ומסודר בתום האימון: משקולות יוחזרו למתקן\מוט ולא יהיו מפוזרות ברחבי חדר הכושר.
- * הח"מ הוא הממונה ומרכז הפעילות, ויהיה הכתובת לפניות הציבור.
- * בשדרוג הושקע כסף רב, אנא שמרו על המקום.

אימון מהנה ומועיל!

לפני כ-3 שבועות עבר חדר הכושר של הקיבוץ למשכנו החדש במתחם הכלבו-מחסן בגדים. לדגל המעבר נפגשתי עם תמיר שני לשמוע קצת על המקום.

חדר הכושר הישן של הקיבוץ שכן לאורך שנים רבות במקלט באזור השכרת הדירות, עם השנים המקום התמלא במכשירים ונעשה צפוף ולא מזמין, גם המיקום המרוחק והמקלט עצמו לא תרמו לעניין והחדר שירת בעיקר 'משוגעים' לדבר.

תמיר מספר שכבר כמה שנים ישנן מחשבות להעביר את חדר הכושר אך עד היום הדבר לא יצא לפועל. המעבר התאפשר לבסוף לאחר השיפוץ שנערך במתחם הכלבו-מחסן בגדים והודות ליוזמה של עמיחי ושלמה גלזר.

בשלב הראשון לא נעשו שינויים משמעותיים מלבד המעבר למקום מרווח ונעים יותר, החדר מכיל כרגע שני הליכונים ועוד כעשרה מתקני משקולות שונים שמאפשרים עבודה על כל חלקי הגוף, המתקנים אמנם ישנים אך במצב טוב. כיום מתאמנים בחדר כ-30 חברים וצעירים אך הכוונה היא שחדר הכושר יענה על הצרכים של כל הקהילה. במידה והתקציב של 2018 יאפשר זאת יש כוונה לרכוש מכשירי כושר נוספים שייתנו מענה ליותר פעילויות אירוביות (ריצה, אופניים וכדומה).

בעקבות המעבר למיקום החדש נעשה גם שינוי משמעותי באופן הניהול של החדר, תמיר שני לקח על עצמו להיות אחראי על המקום ויחד עם צוות הנהלה נקבעו נהלים לשימוש בחדר. חדר הכושר פתוח לשימוש לכלל החברים וצעירי הקיבוץ וכן גם לשוכרי דירות אשר עובדים בקיבוץ (במב"חיים), הכניסה לחדר הינה באמצעות כפתור דאלאס (כמו של סידור הרכב) ובכדי לקבל גישה צריך להעביר לתמיר אישור רפואי שמעיד שהחבר כשיר להתאמן מבחינה בריאותית. שינוי משמעותי נוסף שהוחלט עליו הוא גבייה של 50 ₪ לחודש עבור השימוש בחדר הכושר, להחלטה זו שתי סיבות - הכסף ישמש לתחזוקה שותפת של המקום (אחד ההליכונים הישנים שבק חיים מכיוון שלא תוחזק כראוי) ובנוסף ייצור אצל המתאמנים תחושת מחויבות גדולה יותר למקום ולצוות. נושא התשלום הוחלט לאחר דיונים רבים וייתכן מאוד שבהמשך ייעשו בו שינויים.

תמיר מסכם בכך שהשאיפה הגדולה ביותר שלו היא להפוך את המקום לנגיש ומזמין יותר לציבור הרחב, כבר עכשיו ישנה חשיבה על שיתוף פעולה עם הפיזיותרפיה ותמיר פתוח מאוד להצעות ורעיונות בנושא.

לא נסיים בלי מילות תודה לשרירנים שהעבירו במו ידיהם את המתקנים הכבדים: עמיחי כלב, תמיר שני, שיר ומור בקיש, גדי רז ודורון צ'רביץ'.

ברכות יום הולדת לחברי גש"ר

ציור של ריימונד אליס

מאת טוב - יום הולדת
שמת עם סגור לחברי גש"ר

בשמחה
2017

אליס ריימונד
עובדי גש"ר
סגור לחברי גש"ר
גש"ר
אנשים טובים
עובדי גש"ר
לחברי גש"ר
אנשים טובים
אנשים טובים
אנשים טובים
אנשים טובים

R.E.

אוטריון ואוגמנטין ביקנעם / יעל כרמי

'תוציאי פתק 'משרד' מהמכונה ותעלי לאחות'.
גם אצל האחות שקט, ואני מושיטה לה את הפתק,
'את שייכת לעמק השלום'
'אי אפשר להגיע לשם היום'
'רדי לקומה הראשונה ותוציאי פתק 'חולה אורח'
'את לא יכולה להנפיק לי את תעודת האורח הזה כאן?'
'אני אחות. אני לא מתעסקת עם טפסים'.

תראו, אם הייתי רוצה להשתתף במרוץ המדרגות
הראשון של קופות החולים ביקנעם, הייתי נרשמת,
משלמת, מקבלת מספר, חולצה שקטנה עלי בשתי מידות
ואולי בסוף מדלייה. אבל אני רוצה רופא. כזה שסיים בית
ספר לרפואה בהונגריה, קרואטיה
או הקמפוס בהר הצופים. רופא
עם סטטוסקופ, מקל של ארטיק
לבדיקת הגרון, חותמת ומרשם
לאנטיביוטיקה.

ירדתי, הוצאתי, עליתי, התיישבתי
וחיכיתי לתורי.

'את אורחת כאן', מקבלת את
פניי הרופאה המטופחת, שואלת מה
ששואלת, משתפת אותי בתקוותה
שכל הכבישים יפתחו עד 12:00,
גם לה יש משפחה על הראש, אנחנו
מחליפות חוויות על לק ג'ל, צבעים
וגוונים ואני מקבלת ממנה את המרשם
המיוחל לאוגמנטין. כמה שאני אוהבת
את המילה הזו 'אוגמנטין'. כל כך
הרבה בריאות יש בה.

כשאני חוזרת הביתה, בעודי
מתה בחיי, אני ממלאה קערת אמייל
במים רותחים ושופכת לתוכה חצי
בקבוק שמן אקליפטוס. הריח כל

כך חזק עד שהעיניים שלי יוצאות ממקומן. אני חושבת
שגם הנחיריים של השכנים נפתחו, כי אני שומעת את
השכן מתעטש. כמו אבות אבותיי וסבתות סבתותיי לפני
אני יושבת בראש מורכן על הקערה, מגבת על ראשי ואני
שואפת את האדים. כל הנקבוביות נפתחות. אם להוציא
שחורים, זה הזמן. וגם לסדר גבות. העור הופך רך וטעים.
אי שם בתוך ראשי עוברת רכבת ומישהו מושך בידית
וצפירה אדירה נשמעת. לפני הרבה שנים היה לי סינוסיטיס
כזה שחשבתי שאני הולכת למות, 'לא מתים כל כך מהר'
אמרה אז אמא שלי והניחה מגבת רטובה על מצחי. איפה
אמא שתבוא עכשיו עם הפלא הרטוב והקר הזה.

אוטריון ואלרין הם ידידי הטובים ביותר. פעם כזה
ופעם כזה, וכמו בפרסומת, האף פתוח ל- 10 שעות.
ברשימת הכלבו שלי מככבים ג'ינג'ר וחבילות טישו.
כנראה שאשאר בחיים, אבל בינתיים אלך לחמם כרית
במיקרו, להניח אותה על הלחי, ולמות קצת.

כשאני מתעוררת לפנות בוקר אני מחפשת את הנחיר שלי.
השמאלי. אתמול בערב הוא עדיין היה שם ואיך שהוא
הצלחתי להכניס אליו אוויר, והבוקר הוא מערה סתומה.
חבילת הטישיו נמצאת בצד של ע. וכדי להגיע אליה, אני
צריכה לטפס עליו, להפיל את הקרם, הדאודורנט, השלט
של הטלוויזיה ולשפוך את כוס המים שמונחת שם מיום
ראשון.

'להביא לך משהו?' שואל האביר שלי ואני כמובן מייד
מתעצבנת על משהו, לא חשוב על מה. 'אוויר, להביא לי
אוויר'. אני נוגעת במקום הכואב הנקרא גם לחי ומאבחנת:
סינוסיטיס. לא צריך ללמוד רפואה, מספיק לסיים את
האוניברסיטה של האנטומיה של גריי
ואנחנו כבר מנתחי מוח וסינוסים.

אני גוררת את עצמי מהמיטה
ויחד איתי הולך עוד ראש. קולות
הקינוח מעירים את השיכון, והנחיר
נשאר סתום. אני מזוררת. זוכרים
את המילה הזו מהסיפורים של
צ'כוב? כולם זוררו שם. גם הסוסים.
אין ברירה, צריך לגייס את סבתא
והתרופות שלה ובעיקר את חברתי
כוכבה שלה תמיד יש פתרונות.

'יש לך איזו תרופת סבתא
לסינוסיטיס?' אני שולחת לה
וואטסאפ והיא שולחת לי בחזרה
לינק עם תרופות סבתא שכתבו
כנראה סבתות בהודו, שם הן
קוטפות, מחממות ומטגנות כל מיני
עשבים במחבת מלוכלכת, שותות,
מורחות, אוכלות ובסוף מטביעות
את עצמן בגנגס. רק סבתא אחת,
כנראה קרובה של סבתא שלי כתבה

על גירוד ואכילת חזרת טרייה. 'לעדה שלך מתאים שורש
חזרת' היא שולחת לי ואני מדמיינת גפילטע עם כתר
כתום וחזרת. עכשיו הייתי אוכלת כזה.

התור הפנוי לרופאת המשפחה הוא ב- 27.12, שזה
נפלא, כי עד אז אפשר למות פעמיים, ואני מחליטה פשוט
לנסוע לקופת החולים. הם ערוכים שם למקרי חירום
כאלה. רק שדווקא ביום הזה החליטו ביקנעם לערוך
את מרוץ יקנעם הראשון וחץ מהאף הסתום שלי גם
הכבישים סתומים ופקוקים ואין שום דרך להגיע למרפאת
עמק השלום ויחד עם אנשים מיואשים נוספים אני עושה
אחורה פנה ויורדת למרפאת הנוריות שאני מכנה אותה
'המרפאה הקטנה'.

המרפאה ריקה. כולם חולים או רצים. 'חייבת רופא' אני
גונחת לפקידת הקבלה שמצידה מתבוננת בי באדישות:
'את שייכת לעמק השלום',
'אי אפשר להגיע לשם היום',

מתנות קטנות

פרויקט מתנות מעסקים קטנים בקיבוץ לימי הולדת לחברים

פרויקט מתנות קטנות הוא תרומה אישית לקהילה של עסקים קטנים ויזמויות, תוך הכרות איתם ועם מוצריהם על גבי דפי העיתון ועל ידי מקבלי המתנות. חברים נוספים המעוניינים לקחת חלק מוזמנים לצור קשר עם דליה הרפז.

עיצוב שיער - לי

/ ראינה וכתבה: דליה הרפז

לי מחייכת כשהיא אומרת, שהיא הכי אוהבת במקצוע שלה את התוצאה, אנשים מגיעים אליה מבולגנים וברגע שהם יוצאים והם מאוד מרוצים זה עושה לה טוב. היא תמיד שמחה לעבוד עם הלקוחות, "גם באמצע הלילה, מוכנה לספר ולהכין לאירוע או לכל דבר אחר" היא אומרת. למספרה בהזרע, מגיעים חברים ומפרגנים מההתחלה,

היא אומרת, לקוחות באים גם מיקנעם המושבה וכפר יהושוע. אז יום בשבוע היא מלמדת, בבקרים היא פקידה במוסך, ואחה"צ במספרה ויום שישי כל הבוקר עד מתי שצריך. לי הייתה רוצה שהמספרה שלה תהיה מלאה לגמרי. יש לה גם חלום גדול יותר בקיבוץ, היא הייתה רוצה שיוקם פה "בית יופי", שיכלול בעלי מקצוע ויזמים נוספים, פדיקור, מניקור, איפור, קוסמטיקה, הכל תחת קורת גג אחת, לדעתה יש המון יתרונות לשיתופי פעולה, נוחות ללקוחות, שיפור השירות שכולל יותר ועוד. הרעיון כבר עבר דיונים עם רכזת יזמות ומנהל הקהילה ויום אחד היא אומרת, זה יקרה. לי מאוד אוהבת

לעבוד כאן בקיבוץ, הנוחות של קרבה לבית, השירות של הנהלת חשבונות והחום של הלקוחות מהקיבוץ ומהסביבה. לסיום, לי מאחלת לחברי הקיבוץ בריאות ושאינשים יהיו מאושרים ומזמינה את כולם להגיע. חשוב לה לציין שהמחירים שלה מאוד מסובסדים, מחירי התספורת לחברים לא השתנו משנת 2011, ואלו מחירים ידידותיים ביותר, זולים ב%40-30 מבכל מספרה מקצועית אחרת. **לי נותנת לאחד מחוגגי יום ההולדת מתנה של - תספורת חינם!**

לי מקבלת אותי במספרה של הזרע, ליד הכלבו, בין אחרוני המסתפרים של יום שישי בצהריים. אני שואלת ומתקתקת על קלידי המחשב והיא מספרת שיער ומספרת לי בשמחה ובקלילות האופיינית למי שעוסק במה שהוא אוהב ומיומן בו. לי נולדה וגדלה בנשר והגיעה להזרע לפני 21 שנה, כשנישאה לניר ולהם 3 ילדים נווה, יהב והדס.

כבר כנערה בת 16 למדה ספרות אמנם לא השלימה אז את כל חובות המקצוע לתעודה, אך עבדה אחרי הצבא במספרות בת"א בתור עוזרת וחופפת ופניסטית. אחר כך עזבה את התחום, היא לא ידעה שתוכל להתפרנס מהתחביב והאהבה שלה, "לא לקחה אותו ברצינות" לדבריה. משך שנים עבדה בחינוך ולאחר שילדיה גדלו, יצאה ללימודי מזכירה בכירה, במקביל תמיד חברות פנו אליה לסידור שיער ובהדרגה החלה לספר אותן ולעצב להן תסרוקות.

לי עובדת כפקידה במוסך החלקאי, וכאשר שמעה על השינוי הצפוי בקיבוץ, החליטה להעז, להשקיע ולפתח את התחביב שלה לכדי מקצוע מפרנס. לי יצאה ללימודים של שנה וחצי להתעדכן בתחום ולהשלים את התעודה, וסיימה את הלימודים במכללת "נאווה קולאז" בהצטיינות. המנהלת הוציאה אותה לקורס הוראת ספרות שגם אותו סיימה בהצטיינות ומאז החלה ללמד בקורסים לספרים ומעצבי שיער. בין השאר לקחה על עצמה פרויקט מיוחד של עזרה לנוער במצוקה והיא מלמדת נערים ונערות בכיתות 'י עד יב' את המקצוע, כולל סטאז' עם לקוחות. הפרויקט מאפשר לה לחזק להם את הביטחון העצמי ולתת להם כלים לחיים.

הזוכה שהוצג לחודש **דצמבר**:

עצמה רחבן

זס הפאס. מוצרלים הנוסף, 4 טיפולים ה- 4 ידיום

אצל דליה ותמיר:

חורית מנדלמן

אמירס וייס

מיה סלז

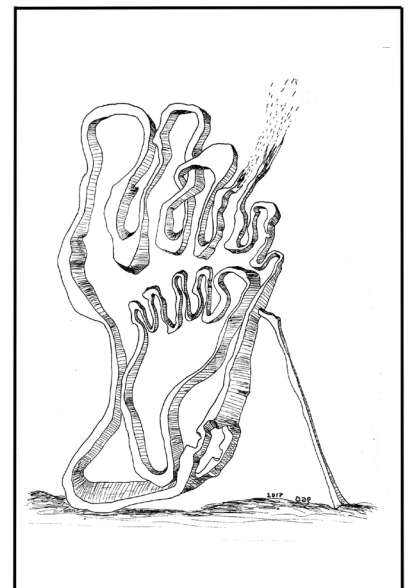
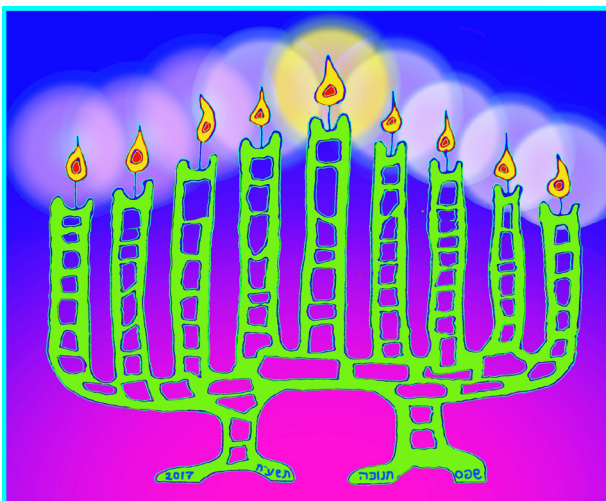
יונת אבריאול

* המתנות בתוקף עד סוף ינואר 2017, ניתן להעביר את המתנה לקרוב משפחה או חבר.

חג החנוכה אומנם כבר מאחורינו אבל כדי לסכם אותו, נצרף כאן שתי בדיחות אחרונות...

את הפינה הפעם הקדשנו לסיום השנה האזרחית המתקרבת - ולסערות שחגיגות שנה זו יצרו אצל החברים לאורך השנים / צוות הארכיון

שאלת חגיגות סילבסטר בבשער - במשך השנים

ישראל נוימרק כותב בבשער 3.1.1969

השבוע: 1969 לספירת הנוצרים, חודש ינואר לפי לוח השמש היוליאני, המתוקן ע"י הלוח הגריגוריאני, ראש השנה סמוך לתקופת החורף. האם זה נוגע לנו? אנו חיים בלוח שנה כפול. כשתשאל אדם בארץ על התאריך, רק מיעוט קטן ישיב לך בתאריך היהודי, לעומת זה חגיגנו קבועים על פי הלוח העברי. בעצם אין זאת מציאות חדשה. במשנה ידעו למנות ארבעה ראשי שנים, למשל אחד למלכים והוא חל באביב, בהשפעת הגויים (במקרה זה הבבלים)! ז"א גם הם התחשבו בתאריכים "בין-לאומיים".

ואם אנחנו מתחשבים ומחשבים לפי 1 בינואר, אין פסול בזה לציין אותו עם העולם כולו. מה שקורה בלאו הכי בעולם הדיפלומטי והעסקי.

אך אנו בעלי המסורת של ראש השנה הרציני איננו צריכים להיגרר בזה אחרי חניגא והילולא הנהוגים בליל סילבסטר לשימצה.

יכולתי לתאר לי מסיבות עליזות וברכות (לא מודפסות אלא בעל פה) לשנה החדשה גם אצלנו בתאריך זה.

בשבוע שעבר, אם כבר נדבר על תאריכים, חל יום י' בטבת, לפי המסורת יום צום לזכר התחלת מצור ירושלים בימי בית ראשון, בשנת 587 לפה"ס, התאריך מזכיר גם הוא את קרבות גבורה של אבותינו, שנלחמו בכוח הייאוש נגד הפולש הבבלי, מעצמה עולמית במימדים דאז, והחזיקו מעמד יותר משנה. בזיכרנו גיבורי עמנו בעבר, גם למגיני ירושלים אלה מגיע שלא נשכחם.

בבשער 6.3.1981 במסגרת דיווח "מה נשמע במוסד"

השנה בהתקרב סיום השנה האזרחית, החלטנו לא לאשר מסיבת סילבסטר במסגרת המוסד, מתוך נימוק שנוהג זה אצלנו כיהודים, נושא עמו זכרונות של התפרצויות אנטישמיות במשך הדורות. לצערינו נתקלנו בהתנגדות החניכים - בפייהם היה הנימוק: "בכל הקבוצים זה נהוג...", וכאן מקור הבעיה, קשה לנו לחנך בניגוד לאווירה והנוהג של הקיבוצים. המוסד אינו אי בודד - הוא מושפע מאד מהנעשה בבתי החניכים.

בבשער 4.2.1983, כותב דובי זמר המשיר:

הגיע הלילה ויוצאת לה שנה ומרוב שתיה - זהות חיינו בסכנה אז אומרת השבסטר אפשר גם אחרי סילבסטר אבל רק אחרי מסיבה הגונה!

10 שאלות ותשובות עם רונית זינגר

גיל: 51

מצב משפחתי: נשואה + 4
מקצוע: מנהלת הכל-בו

6 מהו הפספוס שלך?

שלא עשיתי עוד ילדים. יש לי 3 בנות ובן. הייתי רוצה לפחות עוד שניים. האמת היא שיכולתי להביא עוד ילדים לעולם אבל לא ממש שיתפו איתי פעולה...

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

הייתי רוצה להתפנות לעבודות יצירה - לרקום, לסרוג, לפסל. אני עושה זאת לעיתים רחוקות באופן חלקי מאוד אבל אין לזה המשכיות כי אף פעם אין לי זמן. דוגמא לשאיפה קטנה: יש בבית שלנו עמוד בטון באמצע הסלון ואני אוספת פקקי שעם ומתכננת בעתיד לצפות את כול העמוד ולהפוך אותו לסוג של לוח שעם עליו יהיו צילומים משפחתיים.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

עד גיל 4 לא ידעתי אף מילה בעברית. דיברתי רק צרפתית. בילדותי המוקדמת הייתי ילדה מאוד חולנית ואימא שלי שמרה עליי מכול משמר, טיפלה בי והחזיקה אותי בבית. הוריי דיברו ביניהם רק צרפתית וזה מה שמעתי והבנתי. כשהגעתי לגן לא הבנתי כלום ממה שדיברו, ואז, כשחזרתי הביתה מהגן כול פעם שההורים דיברו צרפתית לא עניתי ואפילו הרבצתי להם מרוב כעס. כיום אני מבינה צרפתית אבל מתקשה לדבר שוטף.

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

אוי, רגשנות היתר שלי. אני רואה משהו עצוב בחדשות בטלוויזיה וישר עולות לי דמעות. לפעמים אני פשוט כועסת על עצמי שזה קורה לי כול פעם, אבל כנראה שזה חזק ממני

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאת אוהבת בהזרע?

מפריע: אנשים באים לכל-בו להתלונן על משהו מקולקל או לא תקין, ואז אני רוצה להגיב ולהסביר אבל הם כבר פוטרם אותי בתשובה "לא משנה". אם באתם אז לפחות תחכו לתשובה. תנו לי להגיב.

אוהבת: זה הבית שלי! טוב לי עם האנשים פה, ההתגייסות של האנשים כמו למשל במרוץ "סובב עמק". אוהבת איך שאנשים מוכנים לתת מהלב בלי חשבון.

תודה לרונית על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה בפני כולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

אני עומדת בטקס ביום הראשון ללימודים בכיתה א' בבית-ספר וייצמן בקריית-מוצקין. כול זמן הטקס ספרתי את מספר הכפלים בחצאית בצבע ירוק בקבוק שאימא שלי תפרה במיוחד בשבילי. אני זוכרת את תחושת הגאווה שהייתה לי על כזו חצאית יפה שאימא תפרה. זה זיכרון שמרגש אותי גם כיום כשאני נזכרת באתם רגעים.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

את המילה "יפן". אנחנו נוסעים בסוף אפריל ליפן לבקר את ההורים של סול קיקוצי, החייל הבודד שלנו ששירת כצנחן בגדוד 101. ההורים של סול שלחו לנו כרטיסים וכמובן יטיילו איתנו. מתחילים להתכונן, גם בעזרת "גוגל"... (אני מוסיף: על זה נאמר "שלח חיילך על פני המים וברבות הימים תגיע ליפן").

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

אני מאוד אוהבת לאפות. אני מתה על המתכונים שמופיעים בעיתוני סוף השבוע, וכבר למחרת בשבת מתנסה באפייה לפי אותם מתכונים. בבית שלנו יש תמיד לפחות שני סוגים של עוגיות ועוגה בהיכון... דרך אגב, גם טל שותף לתחביב האפייה.

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלזר")?

בלילה, אחרי שכול בני המשפחה הולכים לישון ולא רואים מה שאני עושה, אני מתיישבת מול הטלוויזיה ואוכלת בכפית חמאת בוטנים Skippy עם שברי בוטנים ישר מתוך הקופסה. זה מאכל שמן אבל אני אוהבת את זה.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

על חוף הים בכרתים. הייתי שם לפני 17 שנה וזה פשוט מקום קסום - מקום שעמד מלכת באוכל, בלבביות, בהתנהגות של האנשים. לשבת על החול הנעים והחם. פשוט כייף.

במחשבה שנייה: בארץ אני מתה על שוק מחנה יהודה ומוכנה להיות שם כל יום, כול היום. הריחות, המראות, ההמולה. אני יכולה לשבת אצל רחמו ורק להסתכל על כול האנשים שאוכלים שם, או לעצור ליד כול חנות ומדף בשוק ופשוט להסתכל על הכול.